

Sygnatura akt I C 904/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 23 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Tomasz Vogt- Kostecki

Protokolant: Małgorzata Pyssa

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2019 r. w Obornikach

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko (...) Zakładowi (...)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.803,40 (sześć tysięcy osiemset trzy 40/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia 5 października 2016 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. kosztami postępowania obciąża w całości pozwaną i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.798,21 złotych.

Asesor sądowy Tomasz Vogt- Kostecki

UZASADNIENIE

M. B. (dalej: powód), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem wniósł pozew do Tutejszego Sądu przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej: pozwany), domagając się zasądzenia od pozwanej na swą rzecz kwoty 7 317, 17 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 05-10-2016 do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Tutejszy Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04-09-2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki (...) A3 o nr rej. (...) (dalej: pojazd) należący do M. B.. Powód zgłosił szkodę pozwanej w dniu zaistnienia kolizji.

okoliczność bezsporna

W wyniku kolizji z dnia 04-09-2016 r. w pojeździe uszkodzeniu uległy błotnik przedni, wspornik zderzaka przedniego – boczny, okładzina zderzaka przedniego, nadkole wewnętrzne, drzwi przednie lewe, koło przednie lewe. Uszkodzeniu uległy elementy oryginalne pojazdu.

okoliczność bezsporna, a nadto dowód: opinia biegłego sądowego z techniki samochodowej mgr inż. P. C. z dnia 03-09-2019 r., (k. 102-136), kosztorys rzeczoznawcy firmy ubezpieczeniowej (k. 11-13), kalkulacja rzeczoznawcy powoda (k. 65-69).

Koszt naprawy pojazdu w związku ze szkodą z dnia 04-09-2016 r., przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych oraz wykonany w warsztacie nieautoryzowanym na terenie P. i okolic z zastosowaniem średniej stawki robocizny prac blacharsko lakierniczych w wysokości 100 zł/rbg wynosi 8 167, 93 zł

Koszt naprawy pojazdu w związku ze szkodą z dnia 04-09-2016 r., przy zastosowaniu części zamiennych o certyfikowanej jakości oraz wykonany w warsztacie nieautoryzowanym na terenie P. i okolic z zastosowaniem średniej stawki robocizny prac blacharsko lakierniczych w wysokości 100 zł/rbg wynosi 8 167, 93 zł.

Naprawa na częściach oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości samochodu. Przywróci stan techniczny pojazdu sprzed szkody.

dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej mgr inż. P. C. z dnia 03-09-2019 r., (k. 102-136)

Sprawcę wypadku łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Pozwana określiła wartość uszkodzeń pojazdu, w wyniku kolizji z dnia 04-09-2016 r. na kwotę 2 464, 53 zł. Decyzją z dnia 9-09-2016 r. pozwana przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 1 085, 79 zł. Odszkodowanie w tej wysokości zostało wypłacone poszkodowanemu. Decyzją z dnia 7-10-2016 r. podwyższyła odszkodowanie przyznane decyzją z dnia 09-09-2016 r. do kwoty 2 464, 53 zł. Uzupełniająca kwota odszkodowania została wypłacona poszkodowanemu.

okoliczności bezsporne, a nadto dowody: decyzja pozwanego o przyznaniu odszkodowania z dnia 09-09-2016 r. (k. 14), bankowy dowód przelewu (k. 15), decyzja pozwanego o przyznaniu odszkodowania z dnia 07-10-2016 r. (k. 16), bankowy dowód przelewu (k. 17)

Powód zgłosił się do rzeczoznawców samochodowych J. Ś. i K. Ś. celem wykonania kalkulacji kosztów naprawy pojazdu. Rzeczoznawcy J. Ś. i K. Ś., sporządzili ocenę techniczno-ekonomiczną nr (...) z dnia 27-04-2018 r., w której określili wartość kosztów naprawy pojazdu na kwotę 8 681, 70 zł brutto. Koszt oszacowania szkody przez prywatnych rzeczoznawców J. Ś. i K. Ś. wyniósł kwotę 1 100, 00 zł.

dowód: ocena techniczno-ekonomiczna nr (...) sporządzona przez J. Ś. i K. Ś. z dnia 27-04-2018 r. (k. 53-69), faktura nr (...) (k. 21)

Stawki stosowane przez rzeczoznawców samochodowych za sporządzenie opinii prywatnej uwzględniające czynności: oględziny pojazdu, wycena wartości pojazdu, koszty naprawy kształtują się w przedziale 800-1200 zł brutto.

dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej mgr inż. P. C. z dnia 03-09-2019 r., (k. 102-136)

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów przyznanych przez strony, dowodów z dokumentów oraz na podstawie opinii biegłego z zakresu motoryzacji dr inż. W. G..

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę w pełni, albowiem zostały sporządzone przez osoby do tego upoważnione, w zakresie swych kompetencji a ani Sąd z urzędu ani też żadna ze stron nie znaleźli podstaw by kwestionować ich moc dowodową.

Dokumenty dołączone do pozwu, w szczególności: prywatna ekspertyza wykonana przez J. Ś. i K. Ś. nie są dokumentami urzędowymi; są to wyłącznie dokumenty prywatne, a zatem stanowią dowód tego że osoba które je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. (...) opinia sporządzona przez K. Ś. i J. Ś. nie stanowi dowodu na wysokość szkody zaistniałej na skutek kolizji z dnia 04-09-2016 r., a jedynie dowód na to, że K. Ś. i

J. Ś. taką opinię sporządzili. Sąd w pełni podziela stanowisko wyrażane w orzecznictwie i w doktrynie, że: opinie pozasądowe wykonane na zlecenie stron lubi innych organów niż sąd orzekający, nawet jeżeli zostały sporządzone przez biegłego sądowego i w ramach postępowania (cywilnego, karnego, czy administracyjnego), nie mogą być traktowane jako dowód z opinii biegłego. Stanowią dowód co najwyżej tego, że osoba, która podpisała taką ekspertyzę, złożyła oświadczenie zawarte w opinii oraz element stanowiska strony (wyroki Sądu Najwyższego z 11-06-1974 r., II CR 260/74, LexisNexis nr 322007; z 08-11-1988 r., II CR 312/88, LexisNexis nr 320675; z 08-06-2001 r., I PKN 468/00, OSNP 2003, nr 8, poz. 197, LexisNexis nr 354081; cyt. za: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. pod red. Małgorzaty Manowskiej, Warszawa 2013, s. 490) Jednocześnie wskazać należy, że powód przedstawił fakturę VAT na okoliczność kosztów sporządzenia przedmiotowej opinii, Sąd przyjął, że powódka faktycznie poniosła koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy w tej wysokości. Pozwany kwestionował zasadność poniesionych przez powoda kosztów z tego tytułu, jednakże nie kwestionował, iż powód faktycznie poniósł je w takiej wysokości.

Pomimo prawidłowego wezwania powoda na rozprawę w dniu 25-03-2019 r., celem przesłuchania go w charakterze strony, powód nie stawił. Z uwagi na to postanowieniem z dnia 25-03-2019 r. Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony.

Postanowieniem z dnia 08-04-201 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu motoryzacji celem ustalenia:

- rodzaju, charakteru i zakresu uszkodzeń powstałych w pojeździe poszkodowanego, kosztów koniecznych do przywrócenia owego samochodu do stanu poprzedniego (kosztów naprawy), nieprawidłowości dokonanej przez pozwanego wyceny kosztów naprawy;
- ustalenia wysokości stawek stosowanych przez rzeczoznawców samochodowych za sporządzenie pisemnej opinii dotyczącej kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, zawierającej między innymi kosztorys naprawy oraz wycenę wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym;
- czy pojazd został po kolizji z dnia 4-09-2016 r. naprawiony, a jeśli tak to przy użyciu jakich metoda i części zamiennych oraz jaki był rzeczywisty koszt naprawy, jak również ustalenia, czy naprawa pozwoliła na doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed ww. zdarzenia
- w przypadku ustalenia, że nie doszło do naprawy pojazdu biegły winien wypowiedzieć się na okoliczność możliwości przeprowadzenia naprawy pojazdu poszkodowanego przy użyciu części alternatywnych i wysokości kosztów naprawy pojazdu z wykorzystaniem tych właśnie części, niezbędnych i celowych kosztów przywrócenia ww. pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia z uwzględnieniem ceny części, materiałów i wymiaru robocizny koniecznej dla naprawy oraz średnich stawek za roboczogodzinę prac mechaniczno-blaharskich oraz prac lakierniczych w nieautoryzowanych zakładach mechaniko, blacharstwa i lakiernictwa samochodowego
- czy naprawa pojazdu w oparciu o części Q oraz P i Q przywróci pojazd do stanu sprzed szkody;
- czy pojazd był poddawany we wcześniejszym okresie eksploatacji naprawom blacharsko-lakierniczym, jeśli tak to w jakim zakresie;
- kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu z użyciem części oryginalnych, opatrzonych logo producenta, z uwzględnieniem przeciętnych stawek stosowanych przez warsztaty naprawcze za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych na terenie P. i okolic oraz wskazanie, czy naprawa z użyciem takich części prowadzi do wzrostu wartości pojazdu.

Stosownie do treści przepisu art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Opinia biegłego z zakresu motoryzacji mgr inż. P. C. z dnia 03-09-2019 r. jest opinią spójną, jasną i kompletną. Wnioski płynące z opinii w pełni korespondowały z tezą dowodową zakreśloną przez Sąd. Biegły w sposób

jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wskazał, jaki był koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 03-09-2019 r. w dwóch wariantach: 1) z uwzględnieniem części zamiennych oryginalnych wysokość tych kosztów wynosiła 8 167, 93 zł brutto (wariant I), 2) z uwzględnieniem części zamiennych o certyfikowanej jakości wysokość tych kosztów wynosiła 5 388, 16 zł (wariant II). Jednocześnie biegły wskazał, że odpowiednią jakość naprawy gwarantują części oryginalne i części o certyfikowanej jakości – wariant I i II. Zagadnienie jakiej kwoty (w wariantcie I czy II) mógł w realiach sprawy skutecznie domagać się pozwany, zostało szczegółowo przedstawione w części uzasadnienia dotyczącej rozważań prawnych. Należy wskazać, że biegły wskazał na jakiej podstawie ustalił koszt naprawy pojazdu i z jakiego systemu kalkulacji szkody korzystał. Nadto biegły podał, że zakres uszkodzeń pojazdu ustalił w oparciu o ustalenia rzeczoznawcy pozwanej oraz rzeczoznawcy, któremu powód zlecił wykonanie prywatnej ekspertyzy. Zakres uszkodzeń pojazdu nie był zaś między stronami sporny. Biegły podał również, że do kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 04-09-2016 r. przyjął koszt naprawy pojazdu w warsztatach na terenie regionu P. i okolic z zastosowaniem średniej stawki robocizny w wysokości 100 zł/rbh. Biegły wyjaśnił, iż przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wg obliczeń ubezpieczyciela nie przywróci stanu technicznego sprzed szkody, gdyż ubezpieczyciel zaniżył stawkę roboczogodziny, zastosował części o obniżonej jakości i cenie (P), zaniżono koszty materiału lakierniczego. W ocenie biegłego naprawa na częściach oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości samochodu, a przywróci stan techniczny pojazdu sprzed szkody. Biegły ustalił również, że stawki stosowane przez rzeczoznawców samochodowych za sporządzenie opinii prywatnej uwzględniającej czynności: oględziny pojazdu, wycena wartości pojazdu, koszt naprawy kształtują się w przedziale 800-1200 zł brutto. Z wniosków opinii biegłego wynika, że pojazd nie został naprawiony po kolizji, a zatem w tym zakresie biegły prawidłowo nie zajął żadnego stanowiska.

Zarzuty do opinii biegłego złożyły obie strony.

Strona powoda podniosła, że co do zasady nie kwestionuje opinii biegłego, jednakże wskazała, że przywrócenie pojazdu, który miał zamontowane części oryginalne do stanu sprzed szkody, możliwe jest tylko przy zastosowaniu do naprawy części oryginalnych.,

Strona pozwana wskazała, że nie ma uwag technicznych do wypowiedzi biegłego. Jednakże podniosła, iż zwraca uwagę, że biegły w części opinii dotyczącej kosztów sporządzenia opinii, iż podane przez niego kwoty są kwotami za całość oceny pojazdu, a nie za wykonanie tylko hipotecznego kosztu naprawy. Kwota wskazana przez biegłego dotyczy łącznie oględzin pojazdu, wyceny wartości pojazdu oraz kosztów naprawy.

W związku z wyżej podniesionymi uwagami Sąd wyznaczył termin rozprawy na który wezwał biegłego, zobowiązując się do ustnego odniesienia się do sformułowanych zarzutów.

Biegły na rozprawie w dniu 23-12-2019 r. w całości podtrzymał wydaną opinię i odniósł się do zarzutów. Wskazał, że wysokość stawki za prace blacharsko-lakiernicze obliczył w oparciu o stawkę stosowane w warsztatach na terenie województwa (...). Stawka w tej wysokości jest – w jego ocenie - stawką obiektywną i rzetelną. Podtrzymał również stanowisko w zakresie kosztów sporządzenia prywatnej. Wyżej wskazane stanowisko biegłego Sąd w całości podziela i nie budzi ono wątpliwości, a złożone w tym zakresie uwagi do opinii biegłego nie zdołały podważyć jej ustaleń. Opinia w tym zakresie jest zatem opinią w pełni przydatną dla rozstrzygnięcia sprawy.

Biegły zasadnie nie odnosił się do kwestii jakie znaczenie dla ustalenia wysokości szkody miały wcześniej dokonywane w pojeździe prace blacharsko-lakiernicze, skoro ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (w szczególności z pisma z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 26-11-2018 r. – k. 70-72) nie wynika, by pojazd w okresie przed kolizją z dnia 4-09-2016 r. był naprawiany na skutek uszkodzeń powstałych w wypadkach drogowych. Zauważyć należy, że wykazanie tej okoliczności (że pojazd był wcześniej naprawiany), obciążało pozwanego, skoro wywodził z niej skutki prawne (art. 6 k.c.). Opinia biegłego sporządzana jest na podstawie zebranego w toku postępowania materiału dowodowego, nie służy zaś pozyskiwaniu nowych dowodów, nie zaoferowanych przez stronę.

W zakresie opinii biegłego, iż pojazd zostanie przywrócony do stanu sprzed kolizji również przy zastosowaniu części zamiennych o certyfikowanej jakości (wariant II opinii), Sąd wskazuje, że jakkolwiek nie budzi wątpliwości

prawidłowość wyliczenia kosztów naprawy przy zastosowaniu obu wariantów (żadne ze stron nie podważyła skutecznie prawidłowości tych kalkulacji) to jednak nie można wyciągnąć z tego wniosku, iż powodowi należy się odszkodowanie tylko do wysokości kosztów naprawy w wariantcie drugim, czyli przy użyciu części zamiennych o certyfikowanej jakości. Innymi słowy fakt, iż pojazd zostanie przywrócony do stanu sprzed kolizji w sensie technicznym, także przy użyciu części zamiennych o certyfikowanej jakości, nie przesądza, że powodowi należy się odszkodowanie do wysokości kosztów w ten sposób obliczonych. Nie można tracić z pola widzenia jednoznacznego wniosku wypływającego z opinii biegłego, iż odpowiednią jakością naprawy gwarantują części oryginalne i części o certyfikowanej jakości, a także, iż naprawa na częściach oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości samochodu. Przywróci stan techniczny pojazdu sprzed szkody. Ze względów omówionych w części dotyczącej rozważań prawnych przyjąć należy, iż jeśli pojazd miał zamontowane części oryginalne to poszkodowanemu należy się odszkodowanie, które uwzględnia dokonanie naprawy przy użyciu części oryginalnych.

Sąd zważył, co następuje:

Przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (art. 805§1 k.c.). Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art.822§1 k.c.). Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co, do zasady jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003, III CZP 32/03, LEX nr 78592).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej deliktowej są: szkoda, wystąpienie faktu, za który ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot, czyli czynu niedozwolonego oraz związek przyczynowy między czynem niedozwolonym, a szkodą w tej postaci, że szkoda jest jego zwykłym następstwem.

Za niebudzący wątpliwości w orzecznictwie należy uznać pogląd wyrażony w uchwale składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12-04-2012 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 80/11, (OSNC 2012, nr 10, poz. 212 z glosą T. Szanciły, MoP 2013, nr 7, s. 385), podzielany przez Sąd Rejonowy, iż:

Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione **koszty nowych części** i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”.

Wskazać należy, że w sytuacji, gdy uszkodzeniu w wyniku kolizji uległ pojazd mechaniczny, szkodą jaką poniósł właściciel tego pojazdu, jest **koszt przywrócenia tegoż pojazdu do stanu sprzed kolizji** (wyjątek stanowi zaistnienie tzw. szkody całkowitej). Przy czym w świetle stanowiska wyrażanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, iż: świadczenie należne od ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia OC ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały już w wyniku wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę osobie trzeciej, a który istnieje już od chwili wyrządzenia jej szkody. Dla określenia chwili powstania obowiązku ubezpieczyciela spełnienia świadczenia z umowy ubezpieczenia OC nie ma zatem znaczenia okoliczność, czy uprawniony z tej umowy faktycznie naprawił już szkodę, a nawet czy zamierza to uczynić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27-06-1988 r., I CR 151/88, (...) 1989 nr 10-12, s. 310) .

Powyższe wprost przekłada się na niniejszą sprawę.

Nie budziło wątpliwości, że pozwana co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę majątkową spowodowaną opisaną w pozwie kolizją. Za bezsporną między stronami należy także uznać zasadę, iż koszt naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji mieści się w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej. Wynika to z

faktu, iż pozwana częściowo pokryła szkodę związaną z uszkodzeniem pojazdu na skutek kolizji z dnia 04-09-2016 r. Jednocześnie sporna jest między stronami wysokość odszkodowania jakie przysługuje powodowi w niniejszym przypadku.

Zasadniczą zatem kwestią było rozstrzygnięcie zagadnienia, jaki był koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 04-09-2016 r. Pozwany stał na stanowisku, że koszt ten zamykał się w kwocie wypłaconego przez pozwanego odszkodowania w kwocie 2 464, 53 zł, natomiast powód powołując się na prywatną ekspertyzę rzeczoznawcy, stał na stanowisku, że koszt ten wynosił 8 681, 70 zł. Nadto powód dochodził kwoty 1 100 zł tytułem kosztu sporządzenia opinii prywatnego rzeczoznawcy.

Z uwagi na to, że ustalenie wysokości kosztu naprawy pojazdu uszkodzonego na skutek kolizji wymaga wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego, celem ustalenia jaki był koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 04-09-2016 r.

Biegły z zakresu motoryzacji mgr inż. P. C. w opinii sporządzonej w dniu 04-09-2018 r. ustalił, że koszt naprawy pojazdu wykonanej w warsztacie nieautoryzowanym na terenie P. i okolic z zastosowaniem średniej stawki robocizny w wysokości 100 zł/rbh wynosi: 1) 8167, 93 zł, przy użyciu części oryginalnych (wariant I), 2) 5 388, 16 zł, przy użyciu części zamiennych o certyfikowanej jakości (wariant II).

Z uwagi, na to, że opinia nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu, powyższa opinia okazała się w pełni przydatna do ustalenia wysokości szkody w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu podstawą ustalenia odszkodowania w niniejszej sprawie, mogą stanowić jedynie koszty ustalone przez biegłego w pierwszym wariancie, tj. przy zastosowaniu części oryginalnych, pomimo przyjęcia przez biegłego, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji możliwe jest przy zastosowaniu części zamiennych o certyfikowanej jakości.

W pierwszej kolejności wskazać, należy, iż nie budziło wątpliwości, że elementy pojazdu przed kolizją stanowiły części oryginalne. Z tego względu do niniejszej sprawy w pełni znajduje zastosowanie przywołany wyżej pogląd Sądu Najwyższego w uchwale składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12-04-2012 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 80/11, iż ubezpieczyciel obowiązany do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części. Dopiero jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Zasadą jest zatem przyznanie odszkodowania, które obejmuje koszt oryginalnych części, nie zaś tylko koszt części zamiennych. Przełamanie tej zasady – w ocenie Sądu – może nastąpić wtedy, gdy ubezpieczyciel wykaże, że zastosowanie oryginalnych części prowadziłoby do wzrostu wartości pojazdu. W niniejszej sprawie biegły wypowiedział się w sposób kategoryczny i nie budzący wątpliwości, że przy zastosowaniu do naprawy pojazdu części oryginalnych, nie dojdzie do wzrostu jego wartości. Ustalenie to nie zostało zaś skutecznie podważone przez pozwanego. W konsekwencji należało przyjąć, że ubezpieczyciel nie wykazał, iż zastosowanie części oryginalnych prowadzi do wzrostu wartości pojazdu. Nie budzi również wątpliwości, że zastosowanie części oryginalnych przywróci pojazd do stanu sprzed szkody. W konsekwencji przyjąć należało, że powodowi należało się odszkodowanie w wariancie obejmującej użycie oryginalnych części zamiennych. Dopiero odszkodowanie w tej wysokości zapewnia pełną realizację restytucyjnego celu odszkodowania, mając na uwadze, że uszkodzeniu w pojeździe uległy części oryginalne. Jest bowiem oczywiste (co zresztą wprost wynika z opinii biegłego), że części zamiennie o certyfikowanej wartości przedstawiają mniejszą wartość, aniżeli części oryginalne.

Sąd, próbując wnioski wypływające z opinii biegłego (z modyfikacją o której była mowa wyżej), mając na uwadze, że do kosztów niezbędnych i koniecznych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 4-09-2016 r. wchodzi koszty robocizny wykonanej w warsztacie naprawczym działającym na terenie P. i w okolicach przy zastosowaniu stawki 100 zł/rbg oraz koszty oryginalnych części zamiennych, przyjął, że koszt ten wyniósł kwotę 8 167, 93 zł brutto.

Jednocześnie wskazać należy, iż żadna ze stron nie kwestionowała, iż koszty naprawy nie przekraczają wartości pojazdu ustalonej na dzień szkody i w związku z czym naprawa jest ekonomicznie uzasadniona.

Kolejnym zagadnieniem było rozstrzygnięcie kwestii czy do szkody wynikającej z kolizji z dnia 04-09-2016 r. wchodzi koszty poniesione przez powoda z tytułu sporządzenia prywatnej ekspertyzy co do uzasadnionego ekonomicznie kosztu naprawy pojazdu w kwocie 1 100 zł.

Wskazać należy, że powyższe zagadnienie było już przedmiotem rozważań w judykaturze. W uchwale z dnia 18-05-2004 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 24/04 Sąd Najwyższy wyraził pogląd – podzielany przez Sąd Rejonowy – iż:

„Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ze szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego”.

W realiach niniejszej koszt ekspertyzy wykonanej na zlecenie powoda, należy uznać za koszt celowy, wchodzący w zakres szkody. Powód nie posiadając specjalistycznej wiedzy, mógł - w ocenie Sądu – zlecić wykonanie ekspertyzy, celem przeprowadzenia kalkulacji szkody, jaką poszkodowany poniósł w wyniku kolizji z dnia 04-09-2016 r. Zlecenie wykonania przedmiotowej prywatnej ekspertyzy miało na celu ustalenie jaki był rzeczywisty koszt naprawy pojazdu i było niezbędne powodowi dla weryfikacji w jakim zakresie mógł on domagać się od pozwanego odszkodowania. Jednocześnie wskazać należy, że przedmiotowa opinia prywatna rzeczoznawcy wyrażała uzasadnione wątpliwości powoda, co do prawidłowości wyliczenia szkody przez pozwanego, co znalazło wyraz we wnioskach opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu motoryzacji powołanego przez Sąd w niniejszym postępowaniu. Wskazać również należy, że – wbrew zarzutom pozwanego - koszt przedmiotowej opinii nie jest kosztem nadmiernym, ekonomicznie nieuzasadnionym. Koszt wykonania opinii prywatnej mieścił się bowiem w stawkach rynkowych obowiązujących przy tego rodzaju opiniach, mieszczących się w przedziale od 800 do 1200 zł. Powyższe wynika jednoznacznie z opinii biegłego, których stronie pozwanej nie udało się skutecznie podważyć. Reasumując koszt wykonania prywatnej ekspertyzy w kwocie 1100 zł wchodził w zakres szkody, a poniesienie przez powoda kosztów w tym zakresie było celowe.

Łącząc powyższe elementy należało przyjąć, że powódka wykazała istnienie szkody zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, w zakresie w jakim obejmowała koszt naprawy pojazdu w kwocie 8 167, 93 zł oraz koszt prywatnej opinii rzeczoznawcy w kwocie 1100 zł. Powód nie wykazał by koszt naprawy pojazdu wykraczał poza kwotę 8 167, 93 zł. Uzasadniona kwota odszkodowania przysługująca pozwanemu wynosiła zatem 9 267, 93 zł. Należało mieć przy tym na uwadze, że pozwany wypłacił już powodowi kwotę 2 464, 53 zł, a zatem należna powodowi kwota stanowiła różnicę między kwotą należnego (9267,93 zł) a wypłaconego powodowi odszkodowania (9267,93 zł – 2464, 53 zł = 6803, 40 zł). Skutkowało to musiało zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kwoty 6 803, 40 zł,

Zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 6 803, 40 od dnia 05-10-2016 r. uzasadnione było datą zgłoszenia do pozwanego roszczeń odszkodowawczych, które miało miejsce 04-09-2016 r. Stosownie zaś do treści przepisu art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Skoro szkoda została zgłoszona w dniu 4-09-2016 r. to pozwany winien je spełnić do dnia 4-10-2016 r., a zatem od dnia 5-10-2016 r. pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Zgodnie zaś z przepisem art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i chociażby było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W takim wypadku zasadą jest, iż należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

W pozostałym zakresie powództwo – jako bezzasadne - podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt 2. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Mając na uwadze stanowiska stron i rozstrzygnięcie Sądu należało uznać, że powód uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania (powód dochodził kwoty 7 317, 17 zł, a zasądzono na jego rzecz kwotę 6803, 40 zł, a zatem powództwo oddalono w zakresie ok. 7% dochodzonego

roszczenia) co skutkowało nałożeniem na pozwanego obowiązku zwrotu wszystkich kosztów. Do kosztów wyłożonych przez powoda zaliczyć należy: opłatę od pozwu (366 złotych, obliczoną na podstawie przepisu art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28-07-2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. z późn. zm.) – 5% x 7 317, 17 zł), opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 złotych), koszty zastępstwa procesowego, obliczone na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22-10-2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) w wysokości 1800 zł (wartość przedmiotu sprawy wynosiła 7 318 zł, a zatem mieściła się w przedziale powyżej 5000 zł do 10 000 zł, co uzasadniało zastosowanie § 2 pkt 4 Rozporządzenia) oraz koszty opinii biegłego (poniesione w 1/2 części przez powoda) w kwocie 615, 21 zł. Połączenie tych elementów skutkowało orzeczeniem jak w punkcie 3. wyroku.

Asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki